ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra, v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalovanému: **Ústavní soud České republiky**, se sídlem Joštova 8, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. 9. 2009, čj. 29 Ca 161/2009 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou u Krajského soudu v Brně domáhal ochrany *„proti nezákonnému zásahu do práv žalobce rozhodnutím Ústavního soudu v Brně sp. zn. SPR. ÚS 67/09 ze dne 16. 6. 2009 a rozhodnutím Org. 31/08 ze dne 5. srpna 2008“*. Žalobce požadoval, aby soud žalovanému zakázal *„porušovat žalobcova práva“* a přikázal mu *„pokračovat v řízení o ústavní stížnosti ze dne 8. 6. 2009 podané k Ústavnímu soudu elektronicky dne 8. 6. 2009 a následně ještě dne 12. 6. 2009“*.

Krajský soud v Brně odmítl žalobu usnesením ze dne 2. 9. 2009, čj. 29 Ca 161/2009 - 23. Uvedl přitom, že se žalobce v posuzované věci domáhá vydání rozhodnutí, které nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví ve smyslu § 4 s. ř. s. Ty nemají žádnou kompetenci zasahovat do řízení před Ústavním soudem a vyřizovat stížnosti na jeho nesprávný postup, neboť jim zákon žádnou kontrolní, dozorčí či rozhodovací pravomoc vůči Ústavnímu soudu nesvěřil.

Dále krajský soud poznamenal, že se v případě tvrzeného nezákonného zásahu Ústavního soudu nemůže jednat o nezákonný zásah správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1

písm. c) s. ř. s. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2009, čj. 5 As 19/2009 - 48 (www.nssoud.cz), krajský soud doplnil, že přípisy Ústavního soudu obdobné těm v nyní posuzované věci nelze považovat za rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, ani fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, kterým bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Žalovaný nejednal jako správní orgán, proto správní soudy nemají pravomoc zabývat se tvrzeným nezákonným zásahem.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností. Stížní námitky nepodřadil žádnému z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že tak činí z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Jiný důvod ostatně v posuzované věci nepřipadal v úvahu.

Usnesení krajského soudu nemá podle stěžovatele zákonné náležitosti, je nezákonné a neústavní, protože nebylo vyhlášeno jménem republiky.

Stěžovatel také namítl, že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, aniž by stěžovatel s takovým postupem vyslovil souhlas, čímž *„(d)ošlo k porušení Úmluvy o lidských právech Čl. 6 Právo na spravedlivý proces...a Listiny základních práv a svobod Čl. 38 odst. 2...“*, jelikož *„(s)těžovatel nemohl uplatňovat námitky, předkládat důkazy atd.“*.

Krajský soud podle stěžovatele nijak nevyvrátil jeho tvrzení ani se s nimi v odůvodnění napadeného usnesení nezabýval. K závěru krajského soudu o nedostatku pravomoci správních soudů stěžovatel namítl, že *„ústavní stížnost neprojednali ve spravedlivém procesu soudci Ústavního soudu, ale jednala o stížnosti státní správa zastoupená JUDr. Petr Chládkem, poradcem pro správní agendu, podle zákona č. 500/2004 Sb.“*. Proto byly splněny podmínky § 2 a § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Stěžovatel uzavřel, že *„pokud se pracovníci nebo soudci Ústavního soudu dopustí nezákonností jako moc výkonná a soudní, kdy úmyslně nebo z nedbalosti, jak je v tomto případě, musí mít občané a tím i státní moc zákonné možnosti věci řešit a napravit“*. Opačný závěr je nepřípustný a v rozporu s Ústavou České republiky.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

K namítané nesprávnosti závěru krajského soudu o nedostatku jeho pravomoci v posuzované věci Nejvyšší správní soud připomíná, že se obdobnou otázkou zabýval již v rozsudku ze dne 24. 4. 2009, čj. 5 As 19/2009 - 48 (www.nssoud.cz). Dospěl přitom k závěru, že přípisy Ústavního soudu, z nichž vyplývá nemožnost reagovat na podání stěžovatele označené jako ústavní stížnost jinak než konstatováním, že na ně Ústavní soud

nemůže reagovat, neboť jsou pouze projevem nesouhlasu a polemikou s rozhodnutím Ústavního soudu a Ústavní soud je může pouze zaznamenat, nejsou úkony vydanými v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, ani orgánem územního samosprávného celku, ani fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, kterým bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Nejvyšší správní soud zde jednoznačně uzavřel, že Ústavní soud v těchto případech nemůže vystupovat v roli správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

Ani v nyní posuzované věci není zaregistrování podání v tzv. správním rejstříku podle § 41 odst. 2 Kancelářského a spisového řádu Ústavního soudu ve znění rozhodnutí pléna Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2008, čj. Org 31/08, nezákonným zásahem správního orgánu, proti kterému by se stěžovatel mohl dovolávat ochrany u správního soudu. Nedostatek opravných prostředků proti rozhodnutím Ústavního soudu nemůže být obcházen snahou dovodit příslušnou pravomoc správních soudů.

Krajský soud proto zákonně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu žalobu stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Dále stěžovatel namítl, že napadené usnesení postrádá zákonné náležitosti, protože nebylo vyhlášeno jménem republiky, a krajský soud nezákonně rozhodl bez nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny podmínky řízení, přičemž tento nedostatek je neodstranitelný a nelze proto v řízení pokračovat. Předseda senátu nařídí jednání pouze k projednání věci samé (§ 49 s. ř. s.).

Krajský soud nerozhodoval věcně, proto nepochybil, nenařídil-li s ohledem na § 49 s. ř. s. jednání. Tento postup nebyl v rozporu ani s ústavním pořádkem. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) ani z článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod neplyne požadavek nařizovat jednání i v případech, kdy soud v usnesení o odmítnutí žaloby konstatuje nedostatek své pravomoci rozhodnout ve věci. Stížní námitka proto není důvodná.

Namítl-li stěžovatel, že usnesení nezákonně nebylo vyhlášeno jménem republiky, Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení se na rozdíl od rozsudků nevyhlašují stěžovatelem označeným způsobem. Nadto se podle § 55 odst. 1 s. ř. s. usnesení vyhlašuje veřejně pouze v případě, je-li učiněno při jednání. Ani tato námitku proto nebyla důvodná.

Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch a nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. března 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu